

## ای سربازان، دعوت کننده الله سبحانه و تعالی را اجابت کنید

جنايات رژيم يهود كه شبانه روز در غزه، کرانه باختری، لبنان و سوریه مرتكب می شود، برای هیچ کس پنهان نیست. دغدغه اصلی جهان امروز، آن چیزی است كه در سرزمین های مسلمان نشین، به ویژه در سرزمین مبارک فلسطین، رخ می دهد. هرگز نمی توان از اخبار، روزنامه ها یا مجلات چشم پوشی كرد، و صفحات شبکه های اجتماعی مختلف پر است از اخبار و تصاویری وحشتناك از هدف قرار دادن كودكان، نوزادان، زنان و سالمندان، تخریب مساجد، نابودی بیمارستان ها، خراب كردن خیابان ها و ویران كردن خانه ها بر سر ساكنانش، بمباران چادرها و سوزاندن آن ها به همراه آوارگان و دارایی های اندكشان.

اینك، دفتر مطبوعات مركزی حزب التحریر بیانیه ای صادر كرده است كه ارتش های مسلمانان را برای یاری رساندن به غزه و مردم آن برانگیخته و می پرسد؛ ای سربازان، ای افسران:

چه حالی دارید وقتی هر صبح در آینه نگاه می كنید و لباس نظامی خود را می پوشید، و بر روی آن نشان ها و تاج های تان است، آیا در شما غیرت و عزت بیدار نمی شود؟

چه حالی دارید وقتی در صف های صبحگاهی ایستاده اید، اسلحه های درخشان خود را به نمایش می گذارید و با صدای بلند فریاد می زنید كه شما حافظان دیار هستید، آیا در شما غیرت نمی جوشد؟

چه حالی دارید وقتی دستورات را از رژیم های حامی شر و فساد دریافت می كنید كه بی رحمانه به بمباران برادران و خانواده های شما پرداخته اند، آیا احساس شرم و خفت می كنید؟

چه حالی دارید وقتی فرزندان خود را در آغوش می كشید و نشان های خود را به سینه می زنید، در حالی كه پدران در غزه تكه های بدن فرزندان شان را در کیسه ها جمع می كنند تا دفن كنند، آیا شرم نمی كنید؟

چه حالی دارید وقتی در كنار سفره غذا با همسران و فرزندان خود گرد آمده اید و شكم های تان را پر كرده اید، در حالی كه برادرانتان در غزه نه آبی می یابند و نه لقمه ای نان، آیا غذای شما و نوشیدنی تان لذت بخش است؟

چه حالی دارید وقتی عقل شما به شما می گوید كه نزدیک است مرگ بر بستر شما بیاید، و شما جهاد را رها كرده اید و دیگر وقت برای انجام وظیفه تان در حمایت از ضعیفان ندارید؟

دفتر مطبوعات مركزی حزب التحریر بیانیه خود را با اعتراض به شما سربازان به پایان می رساند: چگونه است كه این همه فاجعه را مشاهده می كنید و از كنار آن می گذرید، گویی كه هیچ ربطی به شما ندارد، گویی كه این افراد از نژاد شما نیستند، چرا كمك به آن ها را بر خود فرض نمی دانید؟ چگونه به ذلت رضایت داده اید و در حالی كه برادرانتان فریاد می زنند و پدران شان از شما كمك می خواهند و فرزندان شان فریاد می زنند، در شما هیچ كس پاسخ نمی دهد؟